

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség Kárász-utca 9.

Nappali-telefon: 305.
Éjjeli-telefon: 10-83.

Előfizetési ár Szegeden

egész évre . K 24.— félévre K 12.—
negyedévre K 6.— egy hónapra K 2.—
Egyes szám ára 10 fillér.

Előfizetési ár vidéken

egész évre . K 28.— félévre K 14.—
negyedévre K 7.— egy hónapra K 2-40
Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadóhivatal Kárász-utca 9

Kiadóhivatali-telefon: 305.
Kiadó telefonja: 81.

Szeged, 1913.

II. évfolyam 2. szám.

Péntek, január 3.

A polgármester beszéde.

I.

Szegednek az újév szenzációt hozott. A sablonos üdvözlések és köszöntések sorából ugyanis az idén nagy méretekben emelkedik ki a polgármesternek beszéde, amellyel a helyettes-polgármester üdvözlésére válaszolt. Önérzettől duzzad ez a beszéd elejétől végig és akik bennünket ismernek, tudni fogják azt a véleményünket, hogy mi ezt az önérzetet jogosnak, indokoltnak találjuk.

Közigazgatásunk sok baja vár még orvoslásra, hiánya pótlásra. Nem vagyunk egy véleményen a tekintetben a polgármesterrel, hogy ezek között a bajok között a legnagyobb lenne a tisztviselők tulterheltsége és legsürgősebb megoldást érdemelné, — bizonyos fentartással azt — hogy új tanácsi ügyosztály szerveztessék. Viszont meg tudjuk érteni, ha a város első tisztviselője nem az újévi tisztelgést választja ki ahoz alkalmul, hogy figyelmeztesse a tisztviselő kart, hogy a zónázás nem olyan aktadarab, amelynek elintézésére délelőttönként a legtöbb időt kell szentelni és hogy a felekkel való érintkezésben az elzárkózó idegességen kívül esetleg a modor más formái is megfelelnek. Jól tudjuk, hogy vannak tiszteletre méltó kivételek, de azt is tudjuk, hogy abból, hogy a számonkérőszék úgy találta, hogy min-

den rendben és sok akta van, még nem következik az, hogy kötelességüket a legtöbben hiven és lelkiismeretesen végzik és hogy a tisztviselő kar túl van terhelve munkával. A polgármester sokat dolgozik, nagyon sokat, szinte kár, hogy talentumát annyi bürokratikus munka magarávállalásával őrli. De ő nem ülhet tisztviselői nyakán, nem is tudja, ki mikor van hivatal-szobájában, az aktaszámok kétségtelenül nagy emelkedése mellett is tehát mennyi munka terhe nehezedik embereire.

A város további fejlődésére rendkívül nagy horderejű lehet a polgármesternek az a kijelentése, amely szerint szükséges, hogy „az ipar és kereskedelem érdekeit a legmesszebbmenőleg támogassuk, mert jövőbeni nagyarányu szükségleteink csak így lesznek a mai községi pótdadó fentartása mellett kielégíthetők”. A város jövője függ attól, hogy a polgármesteri beszédnek ez a pontja mihamarabb tettekre váltódjék föl, mert — anélkül mondjuk ezt, hogy az agrikultur értékeket és érdekeket le akarnók becsülni — több, jelentős vonatkozásban való visszamaradottságunknak kétségtelenül az a legfőbb oka, hogy városi politikánknak alapkarakterét eddig tulságosan a földműves érdekek rajzolták meg. Ezen a ponton aztán összehozunk a város vezetőjének azzal a tervezett ujtásával, hogy *okvetlenül megfontolás tárgyává kell tenni egy új taná-*

csi ügyosztály szervezését. Okvetlenül és minél előbb és ennek az ujtásnak keretei között első sorban az ipar és kereskedelem eddig istápolatlanul maradt érdekeinek kell kielégítést nyerni. Az új tanácsi ügyosztályt kifejezetten és ebben az esetben minél előbb azzal a hivatással és föladatakörrel kell megszerezni, *hogy már létező iparunknak és kereskedelmünknek minél jobb pozíciót teremtsen, megalkossa mindazokat a föltételeket, melyek a kisipart a végpusztulástól, a nagyipart a meddő pangástól megoltalmazza és megadja a lehetőséget arra, hogy Szeged gyáripára fölvi rágozhassék.*

Meg kell tehát szervezni a *kereskedelmi és ipari ügyosztályt* és csak a dolgok rendjét követjük, amikor ennek az ügyosztálynak felügyelete alá kívánjuk helyezni a *statisztikai hivatalt*. A legteljesebb megértéssel és örömmel tudjuk üdvözölni ezt az ujtást is, mert talán nem kell mondani, hogy a sötétben tapogatódzik az, aki a legpontosabb statisztikai adatok rendelkezésre állása nélkül akar javítani például közegészségügyünkön, akarja megkezdeni a munkásjóléti intézmények létesítését.

Lázár beszédének azzal a részével, a mely a mult év munkásságát méltatja, ezuttal nem kívánunk részletesen foglalkozni. Az eredményeket senki sem tagadhatja meg, az egyes eseményekhez mindig hozzáfűztük a magunk kritikáját. Egy vélemé-

Simóné meg a leánya.

Írta: Lengyel Géza.

A sáros, rosszul kövezett, hepe-hupás, görbe utcát korzónak hívták. Délben megtelt a szűk járda emberekkel, ötszáz méternyi rövid darabon járkáltak buzgón föl és alá egy óra hosszat. Az egész kis város járkált. Férfiak, akik egymás zsebébe láttak, asszonyok, akik meg tudták mondani, ki mikor vásárolta a cipőjét, amit hord. Minden nap ugyanazok, egyforma időben, egyforma léptekkel. Pontban félegykor az egész utcán ez a jelszó futott át:

— Itt van a szép Simóné a leányával. Ott volt ő is mindennap, félegykor jött s a népszerű jelenvoltak közé tartozott, akikről megérkezésükkor állandóan megemlékeztek. Így a szép Simóné. Nem is volt nagyon szép. Harminc éves asszony volt, gondtalan életet élt, finoman evett, nem nagyon korán és nem nagyon későn ment férjhez és csak egy gyerekért szenvedett. Az arca tehát elég friss maradt, a haja tömött volt, jó kalapokat viselt és tudta, hogyan kell a kezeket ápolni. Ennyi volt a szépsége. A nevezetessége pedig a lánya. Hatesztendő, nyulánk, izmos gyerek. Tulajdonképpen az alakja volt kitiünő. Egyenes és már is ruganyos, finom bokák, inkább vékony, de kerek lábak. A korzón azonban az arcát méltányolták, ezt a valószínűtlenül szép, ezt a plakátról lemásolt, tiündöklően színes arcot, a kék szemeket és

a vállig érő hullámos, dus, aranyszőke haját. Ahogy végimentek, a korzó meg-megszólt:

— Milyen gyönyörű gyerek!

A lány primadonnamosollyal köszöntgetett jobbra-balra. Ha megálltak beszélgetni valakivel, gyönyörű pukerlit vágott ki és kék szemeit kerekre meresztve, vidám, egy picikét már affektált elfogulatlansággal nézett mindenki szemébe. Az anyja olykor lehajolt hozzá, finom kis ruháján megigazitott egy szalagot. Mellettük elragadtatva jegyezték meg:

— Milyen gondos anya. Hogy szereti a gyerekeit.

A szép Simóné még hazafelé menet is hallotta ezeket a kedveskedő, hízog szavakat. Hálásan szorította meg a kicsi kezét és inkább magának mondta:

— Te vagy az én mindenem. Ha te nem volnál!

A mondatot nem fejezte be hangosan. A folytatás nyilván az lett volna, hogy nélküle, a kicsi nélkül, egészen másképp rendezné be az életét a szép Simóné.

A szokásos déli sütkérezés után siettek haza. Simó ur már türelmetlenül várt az asztal mellett. Éhes volt és félt, hogy elkésik a kártyától. Azonfelül nem szerette a korzót.

— Minek az a céltalan kóborlás? — kérdezte meg mindennap a feleségét.

Az asszony unottan, egyformán válaszolt mindig:

— Te azt szeretnéd, ha megpenészednék itthon.

— Nagyon cifrán öltöztetted ezt a kis lányt — dünnyögte még Simó ur. Azután ettek mindnyájan kitiünő étvágygyal, de szóltak, morogván. Végül Simó ur szivarra gyújtott és ahogy betette maga után az ajtót, a szakácsnő, a szobaleány, a szép Simóné és a gyönyörű gyerek, mind megkönnyebbülten sóhajtottak föl. A gyerek azután megcsókolta az anyját és aludni ment. Így szoktatták picikora óta. Simóné rendbeszede a pongyoláját, megigazitotta a haját és egy könyvet vett elő. Nézte a könyvet és nézte az órát. Félháromkor megérkezett Szilasi ügyvéd ur. Az előszobában megkérdezte hangosan, tüntetőn a szobalánytól, hogy a nagyságos ur itthon van-e? Ősz óta járt föl kétszer, háromszor hetenként, soha nem találta még Simó urat, de megkérdezte mindig, hűségesen, a rend, a tisztesség, a jó hírnév kedvéért. Azután hangosan sajnálkozott és — még mindig az előszobában — hangosan jelentette ki, hogy mindegy, most már mégis itt marad fekete kávéra. Belépett a szalonba, csöndesen, óvatosan, — a szomszéd szobában alszik a gyerek. A szobalány hozta a fekete kávé. Mikor kiment, a férfi fölállt a székről, leült az asszony mellé és megcsókolta a száját. A szép asszony örök refrén gyanánt mondotta el a mindennapos tiltakozást:

— Ne, ne, ilike fölébredhet.

Szilasi visszaiült a helyére. Ezek az irodaelőtti gyors látogatások nem voltak köz-